

angeliček
1926-27
vtruhom

Vsebina.

Marijin otrok	145
Ivan Albreht: Jutro	148
J. E. Bogomil: Žabja pesem	149
J. E. Bogomil: Dve luči	151
Gustav Strniša: Najlepša roža	153
Mirko Kunčič: Kako je na planini	156
Črniški: Dragi Marijini otroci!	157
3 rešitve	159—160
Vabilo na naročbo	160

Dobe se še vse številke „Vrtca“ in „Angelčka“ letnika 1926—1927.

Vrtec s prilogo Angelček (10 števil) stane za leto 1926/27 Din 22, Angelček sam Din 8.

Uprava Vrtca (Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 80) ima še nevezan Vrtec 1922 (Din 7), 1924 (Din 10), 1925 (Din 10), 1926 (Din 14), nevezan Angelček 1921 (Din 4), 1922 (Din 4), 1924 (Din 5), 1925 (Din 6), 1926 (Din 8), vezan Vrtec 1922, 1923, 1924, 1925, 1926 in vezan Angelček 1919, 1921, 1922, 1923, 1924, 1925, 1926.

V Jugoslovanski knjigarni se dobe poleg navedenih še Vrtec (vezan) 1910, 1911, 1913 do 1917, 1921; Angelček (vezan) 1895, 1906, 1908, 1912 do 1916.

Urednik in izdajatelj: Jožef Volc, stolni kanonik v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrtca in Angelčka« v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Naročnino sprejema »Uprava Vrtca in Angelčka« (dr. Jožef Demšar) v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Ček. račun uprave št. 10.470.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

Beseda ugankarjem.

Pomenimo se malo o nekaterih vrstah naših ugankarskih skrivnosti.

Podobnica obstoji iz slik, iz številke, iz črk, tudi iz raznih slovničnih znakov, iz zemljevidov. Slike morajo biti čiste in jasne. Kdor zna dobro risati, naj sliko napravi na risarski papir. Dela naj s tušem. Slike naj bodo vsaj še enkrat tako velike, kakor so potem natisnjene.

Pri posameznih znakih podobnice je treba včasih kako črko izpustiti. To označimo z opuščajem ('), ako je treba izpustiti črko spredaj ali zadaj; če pa izpustimo kako črko v sredi besede, potem navadno tisto črko v sliko vpišemo in jo prečrtamo. Če bereš s = t; pomeni to, da moraš pri rešitvi mesto črke »s« vzeti črko »t«. Kadar vidiš nad sliko številke, pove to, da moraš črke brati

v drugačnem redu, kakor to kaže slika. Na primer: $g^o b^a b^i$ moral brati »abog«. Narobe postavljena slika ti pa pove, da beri pomen besede nazaj.

Konjiček in kraljeva pot sta zašla med ugankarje iz danes že zelo znane šahove igre. Konjiček skače vedno tako, da gre iz svojega prostora (kvadrata) vedno v tretji kvadrat naprej v katerokoli smer in potem še za enega vstran na desno ali na levo.

Glavna stvar je ta, da najdeš pri nalogi začetek. Od tod moraš pa iskati pota naprej. Če je začetek tam, kjer je na naši risbi rimska številka I, bi lahko skočil od tam na vse prostore, ki jih kažejo arabske številke 1, 2, 3, 4... Iz številke 8 bi lahko skočil na prostore s črkami a, b, c. Zakaj ne nazaj na I? Zato, ker si tam začel. Vedi pa, da je pravilen skok vselej le en sam. Zlogi, ki so napisani v posameznih kvadratih, ti bodo povedali, če prav skačeš po ugankarski zmešnjavi.

Kralj pa dela svojo pot mogočno in počasi, premika se samo iz enega kvadrata v drugega, ali naravnost ali tudi v poševni smeri. Če vzamemo isto sliko kakor prej, bo prestopil kralj iz svojega izhodišča v smereh, kakor jih kažejo številke 1, 2, 3, 4... Vedi pa, da pri pravilni rešitvi dobiš redno lepo podobo, še posamezne zloge zvežeš s črtami. Primeri rešitev konjička v letošnjem Vrčcu, stran 144! Poišči »Konjičke« in »Kraljeve poti« še v drugih letnikih! V tem boš dobil tudi vajo za reševanje. — Na svidenje prihodnje leto!

LETO 1926-27

JUNIJ

Marijin otrok.

(Konec.)

Nekoč, ko je bilo spet drevje zeleno, je imel kralj tiste dežele lov v tem gozdu. Zasedoval je srno, ki se je bila skrila v gozdni goščavi. Kralj je stopil s konja, pretrgal je goščavo in si z mečem presekal pot. Ko je prišel skozi, je zapazil pod drevesom prelepo deklico, od dolgih zlatih las vso oblito do pet. Obstal je in jo je začuden opazoval, potem jo je ogovoril in ji rekel: »Kdo si? Zakaj sediš tu v pustini?« Deklica pa ni nič odgovorila, ker ni mogla odpreti ust. Kralj je rekel dalje: »Hočeš iti z menoj na moj grad?« Tedaj je samo lahko pokimala. Kralj jo je vzel na roke, jo posadil na konja in ko je prijezdil z njo domov na grad, ji je velel dati lepo obleko in vsega v obilici. In četudi ni mogla govoriti, je bila vendar lepa in ljubka tako, da jo je kralj vzljubil, in ni trajalo dolgo, pa se je tudi poročil z njo.

Ko je minilo nekako leto, je kraljica dobila sinčka. Tedaj se ji je, ko je bila ponoči sama v postelji, spet prikazala devica Marija in ji rekla: »Ako poveš po resnici in priznaš, da si odprla prepovedana vrata, ti bom razvezala jezik, da boš spet govorila; če pa trdovratno osta-

neš v grehu in tajiš naprej, ti bom vzela novorojeno dete.« Tedaj je bilo dovoljeno, da je kraljica izpregovorila, toda ostala je zakrknjena in je rekla: »Ne, prepovedanih vrat nisem odprla.« Devica Marija ji je vzela novorojeno dete iz naročja in je izginila z njim. Drugo jutro, ko otroka ni bilo, je nastalo med ljudmi godrnjanje, češ da je kraljica ugonobila in snedla svoje lastno dete. Kraljica je vse čula, a ni mogla nič reči na to; kralj pa tega ni hotel verjeti, ker jo je imel preveč rad.

Čez leto dni je dobila kraljica drugega sinčka. V noči potem se ji je spet prikazala devica Marija in ji je rekla: »Ako priznaš, da si odprla prepovedana vrata, ti bom dala tvojega otroka nazaj in ti razvezala jezik; če pa trdovratna ostaneš v grehu in tajiš naprej, ti bom vzela tudi to novorojeno dete.« Tedaj je kraljica spet rekla: »Ne, prepovedanih vrat nisem odprla.« In devica Marija ji je vzela dete iz naročja in ga je odnesla s seboj v nebesa. Drugo jutro, ko spet ni bilo otroka, so govorili ljudje čisto na glas, da ga je kraljica snedla, in kraljevi svetovalci so zahtevali, naj se obsodi na smrt. Kralj jo je imel pa tako rad, da obdolžitve ni hotel verjeti, in je zapovedal svetovalcem pod telesno in smrtno kaznijo, da tega ne smejo več govoriti.

Naslednje leto je dobila kraljica lepo hčerko. In v tretje se ji je ponoči prikazala devica Marija in ji rekla: »Pojdi z menoj!«

Prijela jo je za roko in jo je peljala v nebesa. Tam ji je pokazala njena dva sinčka, ki sta se ji smehljala in se igrala z zemeljsko krogljo. Ko se je kraljica tega razveselila, ji je rekla devica Marija: »Ali se tvoje srce še ni omečilo? Ako priznaš, da si odprla prepovedana vrata, ti bom dala nazaj oba sinčka.« Toda kraljica je odgovorila v tretje: »Ne, prepovedanih vrat nisem odprla.« Tedaj jo je Devica spustila spet na zemljo in ji je vzela tudi tretje dete.

Drugo jutro, ko se je to zvedelo, so kričali vsi ljudje: »Kraljica svoje otroke je — umreti mora!« In kralj se ni mogel več upirati svojim svetovalcem. Izrekla se je obsodba, in ker kraljica ni mogla odgovarjati in se zagovarjati, je bila obsojena na grmado. Znesli so skupaj les, in ko so jo privezali ob kol in je začel ogenj švigati okrog nje, tedaj se je v nji jel tajati trdi led napuha in njeno srce je obšlo kesanje, in si je mislila: »Ko bi le še mogla pred smrtjo priznati, da sem odprla vrata!« Tedaj se ji je razvezal jezik, da je glasno zavpila: »Ja, Marija, jaz sem vrata odprla!« In precej ja začelo deževati

z neba, in plameni so pogasili, in nad kraljico se je prikazala luč, in devica Marija je stopila dol in je imela ob strani oba sinčka in novorojeno hčerko na roki. In je rekla kraljici prijazno: »Kdor svoj greh obžaluje in ga prizna, temu je odpuščeno,« in ji je izročila vse tri otroke in ji je razvezala jezik in osrečila jo je za vse življenje.

(Jugendgarten 1927, 5).

Jutro.

Ivan Albreht.

*Ko je vstala Anica,
roke je sklenila
in molitev jutranjo
zvesto odmolila.*

*Trgala boš rožice,
v šopek jih zložila,
z drevja pesem moja bo
tebi se glasila:*

*Čul je nageljček pozdrav,
v solncu zadehtel je,
droben ptiček z vejice
Anici zapel je:*

*Mlada leta, mladi čas,
srečni taki dnevi,
to dobrote božje so
čisti zgolj odsevi.“*

*„Dobro jutro, deklica,
jasno jutro mlado,
pridi, pojdeva na vrt,
na polje, livado!*

*Anica je slušala,
nič ni razumela,
srečna vendar iz srca
glasno je zapela.*

Žabja pesem.

Bilo je oni čas, ko se je dramila pomlad in ko je v naravi vstajalo novo življenje.

Na vasi so umirali poslednji glasovi ubrane fantovske pesmi.

Stari Geržinovec se je nekam pozno vračal s sejma in je glasno moževal sam s seboj:

»Presneto, znajo pa! Seveda, saj znajo lahko. Instrumente imajo, da se uče na njih, pa note poznajo, pa še učitelj jih uči. Kako je bilo pa včasih? Harmonika se je zadirala, in mi smo kvakali ob njej kakor žabe v mlaki. Res, kakor žabe v mlaki. Dobro sem povedal! Hahaha!«

Kakor žabe v mlaki...

Slišala je to žaba, ki je ravno to leto dobila pravico, da sme s svojim izbornim glasom sodelovati v mlaškem žabjem zboru, in zazeblo jo je v dnu mrzlega žabjega srca.

Kakor žabe v mlaki...

In sklenila je žaba: »Tudi v našem zboru moramo ragljati — oprostite! — peti po notah! Naj stane, kar hoče, pa biti mora!« In zarila se je globoko v blato, tako globoko kakor še nikoli v svojem življenju. Ali od sramote, ali kali?

Nov svet je naenkrat vstal pred njo. Svet, sicer kakor zgoraj, samo ljudje so bili drugačni.

»Kdo si pa ti, mali možek, kdo?« je zakvakala žaba.

»Kdo! Palček sem. Cigumigu mi pravijo. In to je naša dežela. Kdo pa si ti, meh čudni?«

»Žaba sem. Prišla sem z zemlje. Krasen pevski zbor imamo tam. Samo premalo učen je. Eno samo pesem zna. Lepa pa je. A tam gori pravijo, da je vsaka pesem le en čas lepa. Pa so začeli godrnjati čez naš

zbor. Možek, povej mi, ali znaš ti peti? Ali poznaš note? Ali veš, kje bi dobil naš zbor dobrega učitelja za petje? Povej mi, če kaj veš!»

»Peti znam in tudi godbo znam poučevati. Daleč naokoli sem prvi učitelj za petje in za godbo v naši deželi. Vsi, ki me poznajo, me hvalijo —«

»Dobro bo, možek! Ali bi bil tako prijazen, da bi še mene naučil, kar ti znaš? Ves naš rod ti bo na veke hvaležen.«

»Te bom pa naučil. Saj smo palčki dobri ljudje. Postrežljivi. Kdaj bova pa začela? Ali takoj?«

»Najrajši še danes.«

Žaba je potem prihajala skozi leto in dan k palčku Cigumiguju k pevskim vajah. O mraku sta se učila na note; ko se je pa znočilo, sta po notah predelano tvarino poskušala na pamet, dokler jima ni prišel povedat blede mesec, da je tudi zanju že čas, da gresta k počitku.

Minilo je leto dni. Žaba je znala veliko. Prerila se je spet skozi blato in prišla do svojih, ki so že dolgo jokali za njo. Povedala je, kje je bila in kako se je

učila in kako bo zanaprej tudi žabje petje drugačno in ne več tisto dolgočasno kvakanje in regljanje:

»Kvak, kvaaa —«

Več pa ni mogla. Štorklja jo je zgrabila, in po njej je bilo. Zato žabe še danes ne znajo drugega kakor:

»Rega, rega, kvak, kvaaa —«

J. E. Bogomil:

Dve luči.

9. Po smrti.

Nad tristo let že spavata sveta mladeniča Stanislav in Alojzij smrtno spanje doli v večnem Rimu. Smrt! Par desetletij se človeka še spominjajo prijatelji in znanci, potem pa zagrne njegov spomin črna zavesa minljivosti in pozabe.

Spomin na svetega Stanislava pa še živi, in ime svetega Alojzija ni še zamrlo na človeških ustnicah. Dokler bo živel človeški rod, bo živel tudi spomin na ta dva sveta mladeniča.

Komaj je mladi Stanislav zatisnil zemeljske oči, že so se mu začeli priporočiti zlasti njegovi bližnji rojaki, Poljaki. Zgodovina nekdanjega poljskega kraljestva nam priča, koliko je sveti Stanislav pomagal svojim Poljakom v bojih zoper Turke, Kozake in Tatare. Bolniki so se tudi zaupno zatekali k njemu za pomoč. Tako je na njegovo priprošnjo nanagloma ozdravel o. Andrej Uni-

ciovski, opat benediktinski. Katarina Ozinska iz Kališa je po 27 letih hude bolezni ozdravela in spet preslišala. In tako še mnogo drugih. Prostor nam ne pripušča, da bi vam s takimi dogodki obujali zaupanje do svetega Stanislava. Rečemo samo: Zaupajte mu tudi vi!

Enako beremo o mnogih dokazih, kako je nenadoma pomagal sveti Alojzij po svoji smrti tistim, ki so se mu priporočali. Evsebija Goncaga, njegova sorodnica, se je v velikem zaupanju dotaknila njegove slike in je zadobila zdravje. Alojzij Spinelli v Palermu na Siciliji je l. 1635. dobil dvojno zdravje. Vsled bolezni ni mogel ne govoriti ne hoditi. Jezik se mu je pa razvezal, in udje so zadobili svojo moč, ko se je zatekel na pomoč k blaženemu Alojziju.

Sveti Stanislav in sveti Alojzij sta vzornika mladine po vsem katoliškem svetu. Vzor sta pobožnosti, ki vestno izpolnjuje svoje dolžnosti do Boga; vzor sta srčne čistosti, ki je svetu skoroda tuja, a vendar bi morala biti pravi ponos mladine; vzor sta delaljubnosti, bodisi ob knjigah pri učenju, bodi si pri delu, ki ga jima je nalagala dolžnost samostanskega življenja.

Sveti oče Benedikt XIV. je odločil svetega Alojzija za variha učeče se mladine. Ljubljanski višji pastir, škof dr. Anton Bonaventura Jeglič, je pa pridružil za slovensko mladino še svetega Stanislava, ko je njemu v čast, v napredek slovenski mladini in vsemu našemu ljudstvu v blagor postavil svoj zavod v Št. Vidu nad Ljubljano pod varstvo svetega Stanislava.

Leto za letom prihajajo verni katoliški mladeniči vseh narodov na grob svetega Alojzija, pa tudi na grob svetega Stanislava.

Njiju spomin je blagoslovljen.

Najlepša roža.

Prosjak Matija je na čuden način obogatel. Rano jutro je šel v gozd, nabirat drv. Ko je čepel za grmom, je zagledal bele vile, ki so plesale pred solničnim vzhodom sredi gozda na zeleni jasi. Najlepša med njimi, ovita v blesteč ovoj, z zlatim diademom na glavi, je imela na prsih čudovito rožo. Listi rože so blesteli kakor solčni žarki. Vila je zadela z rožo v smrekov vršiček, roža je tajno zazvenela in padla na tla. Vila se je v plesu obrnila in hotela rožo pobrati, pa ji je bil Matija bližji. Urno je segel po roži in jo pobral. Tisti hip je hlenilo solnce, vile so izgubile svojo moč in so izginile.

Ubožec Matija je odnesel rožo domov, jo postavil v lončeno posodo in odšel prosjačit.

O mraku se je utrujen vrnil in takoj legel počivat.

V sanjah se mu je pa prikazala kraljica vil in ga prosila, naj ji vrne rožo. Ponudila mu je v zameno zlat las s svoje glave. Na lok napet bi igral lepše ko vsake citre. Dala bi mu tudi srebrno priponko svojega čevljarja. Pripeta na njegove raztrgane škornje, bi ga nosila hitreje ko vsak vlak. Še različne druge stvari mu je ponujala za rožo. Iz tega je sklepal Matija, da mora imeti ta cvet posebno moč, sicer bi se vila tako ne potezala zanj. Zato rože vili ni hotel dati. — V teh sanjah se je zibal do jutra. Ko se je zjutraj zbudil, se je silno začudil. Okoli rože so blesteli sami svetli cekini. Bilo jih je ravno deset.

Isto se je zdaj ponovilo vsako noč. Vsako jutro pa je našel Matija na mizi deset novih cekinov in nankrat je obogatel. Spočetka se je rad spominjal, kako je hudo, če je človek siromak, in dajal je bogato milo-

ščino. Polagoma pa mu je srce zakrknilo: pozabil je na svojo prejšnjo revščino in postal je skop.

Nekega dne ga je obiskal človek majhne postave, brez brk, z brado do pasu. Bil je to kralj pritlikavcev, čarovnik Zlatožar. Tista čudovita roža je bila njegova last. Podaril jo je bil kraljici vil, ker ga je razveseljevala s svojim čarobnim petjem. Ko je pa zvedel za njeno nezgodo, ji je podaril drugo, enako rožo; prvo je pa pustil prosjaku Matiji, dokler je vedel, da je dober človek. Ko se je Matija prevzel, je prišel čarovnik, da mu vzame čudoviti cvet.

Opravljen kot star, nadložen siromak je prišel Zlatožar in prosil Matijo vbogajme, a Matija ga je jel cdganjati. Pritlikavec se je razsrdil in je izginil z rožo vred.

Hudo je bilo Matiji, ker ni več našel svoje rože. A se je kmalu potolažil. Bil je dovolj imovit, zato je ostal naprej trd. Jel je posojevati sosedom ter jih odiral s previsokimi obrestmi. Kdor mu pa ni mogel pravočasno vrniti, ga je Matija neusmiljeno zarubil in pognal po svetu.

Dolžniki so mu nato v divji jezi iz maščevanja zanetili hišo. Vse je Matiji pogorelo. Nesrečnež si je komaj rešil golo življenje.

Spoznal je zdaj, da je celo njegovo življenje v nevarnosti. Odšel je po svetu. V trpljenju in stradanju je kmalu spoznal, kako krivično je prej ravnal s svojimi sosedi, ki so se trudili in mučili vse življenje, da so si prislužili košček kruha, a še jih je preganjala nesreča in so si izposojevali pri njem denar, ko je tako brez truda obogatel. Polotilo se je Matije zdaj kesanje, in svoj trud in trpljenje je smatral za zasluženo pokoro in je voljno trpel.

Nekoč je šel v jutranjem mraku skozi gozd. Nankrat je osupel obstal. Kralj pritlikavcev je stal pred

njim. Povabil ga je, naj gre za njim. Čudna, neodoljiva sila je Matijo gnala, da mu je moral slediti. Dospela sta skozi skalno duplino v blesteče opremljeno dvorano.

Sredi dvorane je žarela tista čudovita roža. Okrog nje so švigali biserni metulji, pod njo pa je kipel zelenkast zubelj. Od rože je kapalo v zubelj zlato in se mavrično izpreminjalo.

Zlatožar pokaže Matiji rožo in mu reče: »Pojdi in najdi mi slično rožo! Potem pridi in povej mi ime tiste najlepše rože, pa ti bom vrnil ta cvet, in spet boš bogat in tudi srečen.«

Preden mu je mogel Matija kaj odgovoriti, je bil že spet sam pred sivo skalo.

*

Matija se je napotil po svetu, da najde čudovito rožo. Prvo leto je povpraševal po nji pri vrtnarjih v vsem kraljestvu, a nihče ni imel podobne rože. Drugo leto je oblezel vse podzemeljske jame, kjer so viseli od stropa dragoceni kapniki in se izpreminjali v blesku sijočih svetiljk. Pa tudi tam ni našel take rože. Tretje leto jo je pa iskal povsod, iz sela v selo je hodil, iz mesta v mesto.

Truden od težke hoje je došel v gorsko vas. V revni koči si je izprosil prenočišča.

Matija je ležal pri peči. Mrazilo ga je, in ni mogel zaspati.

Bila je v koči tudi gospodinja, uboga, bolna mati. Ležala je v postelji in se s poslednjimi silami sklanjala nad svojim bednim otročičkom in ga ogrevala s svojim izsušenim telesom. Zjutraj je mati umrla, a otrok je mirno spal poleg nje.

Odnasel je Matija otroka k sosedom. Tam je obljubil, da se bo vrnil in bo skrbel za črviča. Šel

je potem v gozd, kjer se je nekdam sestal z Zlatožarom. Spet je stal ta naenkrat pred njim in ga odvedel s seboj v svojo dvorano.

»Ali si našel najlepšo rožo?« ga je vprašal čarovnik. — »Da, najlepšo, še lepšo kakor je tvoja. Ta roža se zove — usmiljenje!«

Vzel je čarovnik list, zapisal nanj besedo »Usmiljenje« in spustil list na tla, šepetajoč čudne, tuje besede.

Tedaj je zažarelo po vsi dvorani. Mamljiv duh je zavel, in iz tal je pognala roža, žareča v vseh barvah. Nje listi so šepetali mehko, skrivnostno božajoče.

»Res si našel najlepšo rožo,« reče Matiji čarovnik, in mu vrne čudoviti cvet.

Spet je bil Matija bogat. A zdaj ni pozabil siromakov. Ono dete brez matere je vzela k sebi. Skrbel je zanje in ga postavil za svojega dediča.

Mirko Kunčič:

Kako je na planini.

*Ko da bi sami živi škratje
rožljali s čarnimi cekini,
šumlja skrivnostnim glasom virček
skoz les samotni na planini.*

*Ob njem pa v ranih jutrih vile —
meglice bele — rajajo,
s koraki težkimi se bôri —
puščavniki — sprehajajo.*

*Iz jelševja pa nekajkrat
sam gozdni mož — Grdavš — pokuka.
Gorje pastirčku, ki še spi!
Za nos nemilo ga pocuka.*

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Di ne veste, kako priljudni so otroci na Tirolskem. Meni so ostali v najboljšem spominu. Še danes mi je prijetno, ko jih gledam v duhu v tistih tirolskih klobučkih, z zelenimi naramnicami in čedno srajčico. Res so prijazni! Močno mi je bilo všeč njih zaupljivo vedenje do duhovnikov. S kakim veseljem prihitijo tudi neznanemu duhovniku nasproti, ga lepo pobožno pozdravijo, iščejo njegove roke, da mu jo stisnejo, pa poprosijo za podobico ali svetinjico. Vsi zadovoljni potem odfrfrajo, četudi ni bila uslišana njih prošnja.

Na dogodek z neko 5—6 letno tirolsko deklico pa mislim vseeno z žalostjo. Vračal sem se od svete maše. Pred cerkvijo ob poti se mi je pridružila majhna deklica. Na dolgo mi je pripovedovala o svoji pobožnosti. Povedala mi je, da je že bila pri prvem svetem obhajilu, da hodi pogosto k sveti maši in k svetim zakramentom. Žalostno mi je potožila, da je izgubila denarnico in ves denar in da se boji, da bo radi tega mama huda. Pristavila je: »Zdaj sem tu v cerkvi Jezusa goreče prosila, naj stori, da mi bodo dobri ljudje pomagali.« Ko sva stvar tako uredila, da ne bo mama huda, sva se ločila.

Popoldne sem šel z dvema gospodoma po opravkih v mesto. Neki otrok se je približal enemu izmed gospodov. Njiju pogovor je bil pa tako dolg, da sem se začel tudi jaz zanimati zanj. Glejte, kaj sem slišal! O izgubljeni denarnici in o denarju. Ko sem si otroka bolje ogledal, sem spoznal svojo znanko od zjutraj. Spomnil sem jo na najino snidenje.

Ona je pa vse to trdovratno tajila. Navsezadnje je pristavila: »Jaz nisem bila, mogoče je bila pa moja sestra.«

Kajne, ostudna je vsaka laž, še grša pa, če se vanjo vpletajo svete reči. Ravnanje one deklice je bilo vse graje vredno. Vi, moji dragi mladi prijatelji, bi gotovo kaj takega ne naredili. Pobožnost je nekaj tako svetega, da se ne sme rabiti v nesvete namene. Opozoril bi vas danes rad na skušnjava, ki bi vas znala napasti in zapeljati, da bi opravljali bogoslužna dela zato, da bi vas drugi radi tega hvalili in ljubili.

Neke učenke so hodile obiskovat Jezusa v cerkev. Tam sem jih večkrat videl. Ko me pa nekoč ni bilo, so izrazile mojim domačim željo, naj mi povedo, da so bile pri Jezusu. Ali ni dišalo to po ničemurnosti? Oj, ta čudna pobožnost marsikaterega otroka, ki traja natančno le toliko časa, dokler misli, da ga kdo opazuje. Zgodi se, da pride kak tuj duhovnik v cerkev in najde notri otroke, ki so ga opazili. Pa se znajo ti otroci zgledno vesti. Roke so lepo sklenjene, telo dostojno klečeče, oči nepremakljivo uprte v tabernakelj ali v kako drugo sveto podobo, in pobožnost je dolga dolga. O, ko bi ti otroci vedno tako molili, tudi takrat, ko jih nihče ne gleda!

Častihlepje in ničemurnost ni nikjer prida, najmanj pa pri pobožnosti. Ta hinavščina pokvari vsako čednost. Znano vam je, dragi Marijini otroci, kako je Jezus močno grajal ta pogrešek na farizejih. Glejmo, da tudi nas ne zadene njegov očitek! Začnimo vsako molitev z dobrim namenom! Če vas pa začno nadlegovati skušnjave ničemurnosti, obrnite se do Boga in povejte mu, da delate vse le radi njega in ne radi ljudi. Tudi svetniki so imeli take skušnjave. Torej ne obupajte, pač pa se jim stanovitno ustavljajte!

Dober pomoček proti tem in drugim skušnjavam je prava pobožnost do presvetega Srca Jezusovega. V mesecu presvetega Srca Jezusovega smo. Marsikje ga praznujejo ravno tako lepo kakor maj. Vsa pobožnost velja presvetemu Srcu Jezusovemu. Veste, kdo je prišel na to misel, da je junij posvečen presvetemu Srcu Jezusovemu? Neka šolarica je bila to. O tem vam bom kdaj drugič pisal. Danes bi vam rad le priporočil, da letošnji junij v to porabite, da vzljubite pobožne vaje do presvetega Srca Jezusovega, in teh ni malo. Častite najprej njegove *p o d o b e*. Za ta mesec jih lepo očedite in ozaljšajte s cvet-

jem. Če jih še nimate, prosite starše, da jih kupijo. Pripomozite tudi po svojih močeh, da bo ta mesec podoba ali kip presvetega Srca Jezusovega v cerkvi lepo okrašen. Prinašajte cvetic! Lepo je, če jih sami gojite v ta namen. — Na praznik presvetega Srca Jezusovega (24. junija — ni zapovedan praznik!) pojdemo vsi k zadostilnemu svetemu obhajilu. Lepo bi bilo, ko bi se z devetdnevnico pripravljali na ta dan. Gotovo se pa ta dan božjemu Srcu posvetimo, oziroma s celim srcem ponovimo posvetitev. — Otroci, če niso vaše družine še posvečene presvetemu Srcu Jezusovemu, izprosile si to milost ta mesec od Boga! Ali so že vsi naši Marijini vrtci posvečeni? Kjer še niso, tam se vzdramite ta mesec! — Kako pa je s prvimi petki v mesecu? Ti nam morajo postajati vedno ljubši. Opustili jih pa ne bomo nikoli.

Dragi Marijini otroci! Potrudite se ta mesec, da v vas zaplamtí mogočen kres iskrene ljubezni do Jezusa! K temu naj vam pripomore naš letošnji zavetnik, sv. Alojzij. Dne 21. t. m. zaključimo slovesno pri mizi Gospodovi njegovo jubilejno leto. Molimo drug za drugega!

Počitnice so pred vrati. Odpočijte si svoje telo, osvezite svojega duha, a glejte da duša ne bo trpela škode! Posebno vi, ki ste se vzgajali po zavodih, glejte, da vam svoboda domače hiše ne bo škodovala. Napravite si dnevni red za počitnice in se ga potem zvesto držite. Mogoče bo dobro, če se o tem pogovorite s svojim spovednikom. Zdaj pa, mladi prijatelji: Z Bogom!

Z ljubljanim Sinom slednji čas
Marija blagoslavljalj vas!

1. Rešitev skritih imen v 9. številci:

Jenko, Slomšek, Meško, Orožen, Jaklič, Aškerc, Medved.

2. Rešitev črkovne podobnice v 9. številci:

Dvoje dreves ne napravi drevoreda.

3. Rešitev črkovnice v 9. številki :

C e g n a r
č r n i l o n
K l e m e n b
K o l u m b
p r e s t a a
p r o l u t a n t
z r a v i s t
s t o l a r c a
s v i n e c a
t o p o l a č
p r a m o č
s i r e n a

Gnilemu mesu tudi sol ne pomore.

Vabilo na naročbo.

Komaj se dobro seznanimo in spoprijateljimo, pa je šolsko leto v kraju, in »Angelček« se mora spet za par mesecev posloviti od vas. Veselo zavest pa ima, da tudi v tem letniku ni prihajal med vas brez koristi: učil vas je, zabaval, v dobrem utrjeval in blažil vaša srca. Vzljubili ste ga pa tudi vi in vsak mesec težko nanj čakali; zato nič ne dvomimo, da se ga boste razveselili, ko bo spet jeseni v novi lični oblekci prišel pred vas in vas povabil v svojo družbo. Vsi mu ostane zvesti in povabite še tega in onega, da se mu pridruži! Le pridni bodite počitniški čas, pa vam vaši ljubi starši gotovo ne bodo odrekli veselja, da postanete tudi v novem šolskem letu 1927/28 naročniki »Angelčkovi«.

Za leto 1927/28 bo naročnina za »Vrtec« in »Angelček« skupaj 22 Din, za »Vrtec« sam 14 Din, »Angelček« sam 8 Din. — Naročnino sprejema uprava »Vrtca« v Ljubljani, Sv. Petra cesta 80. — Čekovni račun uprave ima številko 10.470.